Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

20 септември 2012 година*

„Държавни помощи — Помощ, за която се твърди, че е приведена в изпълнение от Франция под формата на неограничена мълчалива гаранция в полза на La Poste, произтичаща от статута ѝ на публично предприятие — Решение, с което помощта се обявява за несъвместима с вътрешния пазар — Жалба за отмяна — Правен интерес — Допустимост — Тежест на доказване на наличието на държавна помощ — Предимство“

По дело T-154/10

Френска република, за която се явяват първоначално г-жа E. Belliard, г-н G. de Bergues, г-жа B. Beaupère-Manokha, г-н J. Gstalter и г-н S. Menez, впоследствие г-жа Belliard, г-н De Bergues, г-н Gstalter и г-н Menez, в качеството на представители,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н B. Stromsky и г-н D. Grespan, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение 2010/605/ЕС на Комисията от 26 януари 2010 година относно държавна помощ C 56/07 (ex E 15/05), отпусната от Франция в полза на La Poste (ОВ L 274, стр. 1),

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: г-н H. Kanninen, председател, г-н N. Wahl (докладчик) и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 19 март 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

Национално право, уреждащо статута на La Poste

Статут на La Poste, считано от 1 януари 1991 г., и правни последици от него

1 На основание френския Закон № 90-568 от 2 юли 1990 г. за организацията на обществените пощенски и далекосъобщителни услуги (JORF от 8 юли 1990 г., стр. 8069) предишната генерална дирекция на пощите и далекосъобщенията, която до този момент е била зависима от министерството, отговарящо за пощите и далекосъобщенията, се преобразува, считано от 1 януари 1991 г., в две самостоятелни публичноправни юридически лица — France Télécom и La Poste. Този закон изрично разрешава на La Poste успоредно с дейността си по изпълнението на обществена услуга да развива някои дейности, открити за конкуренция.

2 Съгласно член 1 от Постановление от 31 декември 1990 г. за предоставяне на държавна гаранция за облигационните заеми PTT и за спестовните сертификати PTT, емитирани преди 31 декември 1990 г. (JORF от 18 януари 1991 г., стр. 917), „[о]бслужването на лихвите, амортизациите, премиите, комисионите, разноските и прилежащите разходи по облигационните заеми и спестовните сертификати PTT, емитирани преди 31 декември 1990 г. за подпомагане на финансирането на инвестиционните разходи от приложения бюджет на пощите и далекосъобщенията, на основание член L. 127 от Кодекса на пощите и далекосъобщенията […], и прехвърлени на La Poste на основание член 22 от Закона от 2 юли 1990 г. […], се гарантира безусловно от държавата“.

3 С решение от 18 януари 2001 г. Cour de cassation (второ гражданско отделение) възприема принципа, че La Poste следва да се счита за промишлено-търговско публично предприятие (наричано по-нататък „EPIC“).

4 Съгласно френското административно право EPIC са публичноправни юридически лица, които разполагат с отделна от държавата правосубектност и с финансова самостоятелност, както и със специфична предоставена компетентност, включваща обикновено изпълнението на една или няколко обществени услуги.

5 Статутът на EPIC води до някои правни последици, а именно:

— неприложимост на производствата за установяване на неплатежоспособност и обявяване в несъстоятелност по общ ред (вж. по-специално член 2 от Закон № 85-98 от 25 януари 1985 г. за оздравяването и ликвидацията по съдебен ред на предприятията (JORF от 26 януари 1985 г., стр. 1097), понастоящем член L. 620-2 от Търговския кодекс),

— приложимост на Закон № 80-539 от 16 юли 1980 г. относно постановените принудителни административни парични мерки и изпълнението на съдебните решения от публичноправните юридически лица (JORF от 17 юли 1980 г., стр. 1799), както и определянето на отговорността на държавата като крайна мярка по отношение на събирането на поетите задължения (вж. член 1, параграф II от Закон № 80-539, член 3-1, четвърта и пета алинея от Декрет № 81-501 от 12 май 1981 г. за прилагането на Закон № 80-539 (JORF от 14 май 1981 г., стр. 1406) и член 10 от Декрет № 2008-479 от 20 май 2008 г. (за отмяна на Декрет № 81-501) относно изпълнението на съдебните решения за парични санкции срещу публичните органи).

Изменения в статута на La Poste, считано от 1 март 2010 г.

6 На 29 юли 2009 г. френското правителство представя законопроект за преобразуване на La Poste в акционерно дружество. В резултат на това на 9 февруари 2010 г. е приет Закон № 2010-123 за публичното предприятие La Poste и пощенските дейности (JORF от 10 февруари 2010 г., стр. 2321), който влиза в сила на 1 март същата година. Член 1-2.I. от този закон предвижда:

„Публичноправното юридическо лице La Poste се преобразува в акционерно дружество с наименованието „La Poste“, считано от 1°март 2010 г. Капиталът на дружеството се притежава от държавата, мажоритарен собственик, и от други публичноправни юридически лица, с изключение на дела от капитала, който може посредством акции да се притежава от служителите при условията, предвидени от настоящия закон. Това преобразуване не променя характера на La Poste на национална обществена услуга.

[…]

Това преобразуване не води до създаването на ново юридическо лице. Съвкупността от имуществени и неимуществени права и задължения, договори, споразумения и разрешения от всякакъв вид на юридическото лице La Poste на територията на Франция и извън нея пълноправно и автоматично се придобиват от акционерното дружество La Poste, считано от датата на преобразуването. Последното не изменя тези имуществени и неимуществени права и задължения, договори, споразумения и разрешения, и по-специално текущите договори и споразумения, сключени от La Poste или от свързаните с нея дружества по смисъла на членове L. 233-1—L. 233-4 от Търговския кодекс, нито до развалянето им, нито евентуално до предсрочно погасяване на задълженията, които са техен предмет […]“.

Административна процедура

7 С решение от 21 декември 2005 г. Комисията на Европейските общности одобрява прехвърлянето на банковите и финансовите дейности на La Poste към нейното дъщерно дружество — La Banque Postale. В решението си Комисията подчертава, че въпросът за неограничената държавна гаранция в полза на La Poste е предмет на отделна процедура.

8 На 21 февруари 2006 г. в съответствие с член 17 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), Комисията информира френските власти за предварителните си заключения относно наличието на неограничена държавна гаранция, която произтича от статута на La Poste и представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, и ги приканва да представят становището си. Доколкото предполагаемата неограничена държавна гаранция е била в сила преди 1 януари 1958 г., датата на влизането в сила на Договора за ЕО във Франция, Комисията е приложила процедурните правила относно съществуващите помощи.

9 Комисията получава отговора на френските власти на 24 април 2006 г.

10 На 4 октомври 2006 г. Комисията приканва Френската република съгласно член 18 от Регламент № 659/1999 да прекрати най-късно до 31 декември 2008 г. гаранцията, предоставена в полза на La Poste по силата на статута ѝ и обхващаща всички нейни задължения.

11 На 6 декември 2006 г. Комисията получава от френските власти докладна записка, в която те оспорват представените от Комисията заключения в писмото ѝ от 4 октомври 2006 г. и за да разсеят съмненията ѝ относно наличието на неограничена държавна гаранция в полза на La Poste предлагат да започне обсъждане.

12 На 20 декември 2006 г. се провежда събрание на службите на Комисията и френските власти.

13 С писмо от 16 януари 2007 г., въпреки че оспорват заключенията на Комисията, но с грижата да изяснят обхвата на Закон № 80-539, френските власти представят на Комисията проект за изменение на Декрет № 81-501.

14 След преглед на сведенията и поясненията, представени от френските власти на 1 февруари и 16 март 2007 г., във връзка по-специално с въпроса за евентуалното търсене на отговорност от държавата при недостатъчност на активи на La Poste, с писмо от 29 ноември 2007 г. Комисията ги уведомява за решението си да открие официална процедура по разследване на основание член 88, параграф 2 ЕО. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 3 юни 2008 г. (ОВ C 135, стр. 7) и Комисията приканва заинтересованите лица да представят становищата си относно спорната мярка.

15 Комисията не получава становища от заинтересованите лица във връзка с посочената мярка. За сметка на това френските власти представят становище с писмо от 23 януари 2008 г.. Освен това след процедура за възлагане на обществена поръчка Комисията възлага на експерт извършването на проучване относно неограничената гаранция, предоставена от Френската република в полза на La Poste. Експертът представя доклада си на 17 ноември 2008 г.

16 След публикуването на информация, свързана с приемането от френското правителство на проектозакон, потвърждаващ промяната на статута на La Poste, на 20 юли 2009 г. Комисията иска от Френската република да заяви дали е съгласна да поеме задължение за преобразуването на La Poste в акционерно дружество, към което се прилагат производствата по оздравяване и ликвидация по съдебен ред, предвидени по общия правен режим. В същото писмо Комисията представя на френските власти доклада на своя експерт.

17 С докладна записка от 31 юли 2009 г. френските власти информират Комисията, че на 29 юли 2009 г. Министерският съвет е приел проектозакон относно La Poste и пощенските дейности, който по-специално предвижда преобразуване на La Poste в акционерно дружество, считано от 1 януари 2010 г. Освен това френските власти посочват, че ще представят становището си относно доклада на експерта на Комисията.

18 След две напомнителни писма от страна на Комисията от 9 септември и 6 октомври 2009 г. с докладна записка от 27 октомври 2009 г. Френската република представя своите коментари по доклада на експерта на Комисията и представя становище, изготвено от друг експерт.

19 На 11 декември 2009 г. е внесено изменение в проектозакона за La Poste за отлагане на датата на преобразуването на La Poste в акционерно дружество през март 2010 г.

20 На 26 януари 2010 г. Комисията приема Решение C (2010) 133 относно държавна помощ C 56/07 (ex E 15/05), отпусната от Франция в полза на La Poste (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Решението, което е нотифицирано на френските власти на 27 февруари 2010 г., е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* под номер 2010/605/ЕС на 19 октомври 2010 г. (ОВ L 274, стр. 1).

Обжалваното решение

21 След като припомня хода на административната процедура (съображения 1—17 от обжалваното решение), обхвата на спорната мярка (съображения 18—37 от посоченото решение) и становищата и предложенията, изложени от френските власти (съображения 38—114 от същото решение), Комисията пристъпва към проверка по-специално на въпроса дали, на първо място, е налице неограничена държавна гаранция в полза на La Poste (съображения 116—255 от

обжалваното решение), а на второ място — дали е налице избирателно предимство, произтичащо от същата тази гаранция (съображения 256—300 от посоченото решение), което може да наруши конкуренцията и да засегне търговията (съображение 301 от това решение) по смисъла на член 107, параграф 1 от ДФЕС.

22 Първо, що се отнася до наличието в случая на неограничена гаранция, след преглед на множество доводи, представени от френските власти, Комисията стига до заключението, че La Poste се ползва от такава държавна гаранция поради някои особености, които са неразривно свързани със статута ѝ на публично предприятие (вж. по-специално съображения 251—253 от обжалваното решение). Според Комисията посочената гаранция не само водела до прехвърляне на държавни ресурси по смисъла на точка 2.1 от Известие 2008/C 155/02 на Комисията относно прилагането на членове 87 [ЕО] и 88 [ЕО] по отношение на държавните помощи под формата на гаранции (ОВ C 155, 2008 г., стр. 10, наричано по-нататък „Известието от 2008 г.“) (съображение 254 от обжалваното решение), но отговорност за нея носела държавата (вж. съображение 255 от посоченото решение).

23 Що се отнася по-конкретно до преценката за наличието на неограничена държавна гаранция в полза на EPIC, Комисията подчертава в самото начало, че спрямо La Poste не се прилага общият ред на оздравяване и ликвидация на предприятията, изпаднали в затруднение, и че съгласно точка 1.2, втора алинея, четвърто тире от Известието от 2008 г. по-благоприятните условия за кредитиране на предприятията, чийто правен статут изключва възможността спрямо тях да се открие производство по несъстоятелност или неплатежоспособност, се разглеждат като помощ под формата на гаранция. Като констатира, че френските власти оспорват заключението, че неприложимостта на общия правен ред на оздравяване и ликвидация на предприятията спрямо La Poste се приравнява на механизъм на държавна гаранция в полза на последната както що се отнася до удовлетворяването на кредиторите ѝ, така и до запазването на съществуването ѝ, в случай че изпадне в неплатежоспособност, Комисията разглежда всички представени от тези власти доводи (вж. съображение 117 от обжалваното решение).

24 Тя отбелязва най-напред, че противно на поддържаното от френските власти, френското право не изключва наличието на мълчаливи гаранции, и по-специално на държавна гаранция в полза на EPIC, което наред с други данни се потвърждавало от докладна записка на Conseil d'État (Франция) (наричан по-нататък „Conseil d'État“), изготвена през 1995 г. в контекста на делото, известно като „Crédit Lyonnais“ (вж. съображения 120—147 от обжалваното решение).

25 Като разглежда по-нататък постъпките на кредитор на La Poste, предприети за уреждане на вземането му, в случай че La Poste е изпаднала в затруднено финансово положение и не може да изплати дълговете си, Комисията извежда заключението, че:

— обичайните пречки пред уреждането на вземане на частноправен субект не съществуват по отношение на публичните предприятия (съображения 150—155 от обжалваното решение),

— производството по погасяване на дълговете на публичните предприятия, осъдени със съдебно решение, определено със Закон № 80-539, в никакъв случай не води до погасяване на задължението (съображения 156—184 от обжалваното решение),

— режимът на отговорност на държавата при прилагането на производството по събиране на задълженията на публичните предприятия съдържа всички характеристики на гаранционен механизъм (съображения 185—226 от обжалваното решение),

— дори и да не бъде удовлетворен, кредиторът на публично предприятие може, въз основа на теорията за привидността, да се обоснове с правото на легитимна грешка, която е допуснал при възникването на вземането му, като е предполагал, че то ще му бъде изплатено (съображения 227—229 от обжалваното решение).

26 Комисията накрая преценява, че дори ако в разумен срок и след прибягване до производства по събиране, които описва в съображения 150—229 от обжалваното решение, кредиторът на публично предприятие не успее да получи вземането си, за него е гарантирано, че вземането няма да бъде заличено, тъй като според нея правата и задълженията на публичните предприятия при всички случаи се прехвърлят на държавата или на друго публичноправно юридическо лице (съображения 230—250 от обжалваното решение).

27 Второ, Комисията извежда заключението, че предоставянето на по-изгодни условия за кредитиране на La Poste поради тази неограничена гаранция представлява предимство (съображения 256—299 от обжалваното решение), което е избирателно (съображение 300 от обжалваното решение) и може да наруши конкуренцията и да засегне търговията между държавите членки (съображение 301 от обжалваното решение).

28 Що се отнася по-специално до наличието на предимство, Комисията счита, най-напред, че спорната гаранция е съществен елемент от подкрепата на държавата, благодарение на който La Poste се ползва от по-изгодни условия за кредитиране в сравнение с условията, които биха се прилагали, ако бе преценявана само по резултатите ѝ. В това отношение Комисията подчертава, че условията за кредитиране са определени по-специално въз основа на финансовия рейтинг (съображение 257 от обжалваното решение). Според Комисията обаче от някои анализи и методологии на агенциите за кредитен рейтинг било видно, че разглежданата гаранция, в качеството ѝ на съществен елемент от подкрепата на държавата в полза на La Poste, влияе положително върху кредитния рейтинг на последната и следователно на условията за кредитиране, които може да ѝ се предоставят (съображения 258—293 от обжалваното решение). Комисията приема, че в случая не трябва да доказва конкретните последици, които тази гаранция е имала в миналото (съображение 298 от обжалваното решение). Освен това тя пояснява, че предвид неограничения характер на гаранцията, размерът на платимата към държавата пазарна премия от La Poste в конкретния случай не можел да се изчисли, което водело до неприложимост на инструмента за преотстъпване, предложен от френските власти (съображение 299 от обжалваното решение).

29 Като цяло Комисията извежда заключението, че тъй като всички условия за прилагането на член 107, параграф 1 ДФЕС са изпълнени, спорната гаранция представлява държавна помощ по смисъла на тази разпоредба (съображение 302 от обжалваното решение) и че дори изменена в предложения от френските власти смисъл, тя не отговаряла на нито едно от необходимите условия, за да бъде обявена за съвместима с общия пазар (съображения 303—315 от посоченото решение).

30 Разпоредителната част на обжалваното решение гласи следното:

„Член 1

Неограничената гаранция, предоставена от Франция в полза на La Poste, представлява държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар. Франция следва да прекрати тази помощ най-късно до 31 март 2010 г.

Член 2

Комисията счита, че ефективното преобразуване на La Poste в акционерно дружество ще прекрати предоставената в полза на La Poste неограничена гаранция. Ефективното прекратяване на неограничената гаранция най-късно до 31 март 2010 г. представлява мярка, която е в състояние и в съответствие с правото на ЕС, да прекрати посочената в член 1 държавна помощ.

Член 3

До два месеца след уведомлението за настоящото решение Франция предава на Комисията подробно описание на вече предприетите и планираните мерки за изпълнение на настоящото решение.

Член 4

Адресат на настоящото решение е Френската република“.

Производство и искания на страните

31 На 2 април 2010 г. Френската република подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

32 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да започне устната фаза на производството. Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд са изслушани в съдебното заседание от 19 март 2012 г.

33 Френската република моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима и при условията на евентуалност като неоснователна,

— да осъди Френската република да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

35 Без формално да прави възражение за недопустимост по силата на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, Комисията поддържа, че настоящата жалба е недопустима, тъй като обжалваното решение не уврежда Френската република. Тя сочи по същество, че това решение, което се отнася до съществуваща помощ, отменена по решение на националните власти, не поражда задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на Френската република. В това отношение Комисията подчертава, че всеки жалбоподател, включително и държава членка, трябва да докаже, че обжалваното решение има ясно изразено отрицателно въздействие върху реални и съществуващи интереси, което в случая не е налице.

36 Общият съд припомня, че понятието за правен интерес препраща към необходимостта физическото или юридическото лице, което е подало жалба за отмяна, да може да се позове на възникнал и все още съществуващ интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес съществува, когато отмяната на този акт сама по себе си може да има правни последици или, казано по различен начин, когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза за страната, която я е подала. Следователно акт, който изцяло удовлетворява това лице, по правило не може да го уврежда и това лице няма интерес да иска неговата отмяна (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 11 март 2009 г. по дело TF1/Комисия, T-354/05, Сборник, стр. II-471, точки 84 и 85 и цитираната съдебна практика).

37 Следва да се подчертае, че по подобие на член 230 ЕО, член 263 ДФЕС прави ясно разграничение между правото на жалба за отмяна на институциите на Съюза и на държавите членки, от една страна, и това на физическите и юридическите лица, от друга, като втората алинея от този член по-специално предоставя на всяка държава членка правото да оспорва чрез жалба за отмяна законосъобразността на решенията на Комисията, без упражняването на това право да се обуславя от доказването на правен интерес. Следователно държавата членка не следва да доказва, че акт на Комисията, който тя обжалва, има правно действие спрямо нея, за да може жалбата ѝ да бъде допустима. Все пак, за да може акт на Комисията да бъде предмет на жалба за отмяна, той следва да е предназначен да поражда задължителни правни последици (вж. в този смисъл Определение на Съда от 27 ноември 2001 г. по дело Португалия/Комисия, C-208/99, Recueil, стр. I-9183, точки 22—24 и Решение на Съда от 13 октомври 2011 г. по дело Deutsche Post и Германия/Комисия, C-463/10 P и C-475/10 P, Сборник, стр. I-9639, точка 36 и цитираната съдебна практика), което следва да се определи, като се разгледа неговата същност.

38 В конкретния случай не може да се отрече, че обжалваното решение, в което се прави извод за наличие на държавна помощ в полза на La Poste под формата на неограничена гаранция и тя се обявява за несъвместима с общия пазар, е предназначено непременно да породи задължителни правни последици и следователно представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 септември 2011 г. по дело Комисия/Нидерландия, C-279/08 P, Сборник, стр. I-7671, точки 35—42).

39 Нито едно доказателство и нито един довод, изтъкнати от Комисията, не обезсилват това заключение.

40 На първо място, макар да е вярно, както изтъква Комисията, че френското правителство само, без каквато и да било принуда от страна на Комисията, е решило — както е видно от прессъобщение на френското правителство от 29 юли 2009 г. и от проектозакон от същия ден за преобразуването на La Poste в акционерно дружество (вж. точка 6 по-горе) — да премахне мярката, квалифицирана с обжалваното решение като съществуваща помощ, няколко месеца преди приемането на това решение, Френската република е правно обвързана да изпълни обжалваното решение, което е прието преди преобразуването на статута на La Poste в акционерно дружество. Изтъкнатото от Комисията обстоятелство, че в изпълнението на обжалваното решение било налице съвпадане на интересите, защитавани от Комисията и тези на Френската република, не може да попречи на последната да подаде жалба за отмяна срещу същото това решение. Както основателно подчертава Френската република, подобен подход, който води до санкциониране на държавите членки в зависимост от това дали са имали собствен интерес да се съобразят с решение на Комисията, определено има субективен характер. Анализът на въпроса дали срещу даден акт може да се подаде жалба за отмяна, тъй като поражда или е насочен да породи задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, обаче трябва да се основава на обективна преценка на същността на този акт.

41 На второ място, що се отнася до доводите на Комисията, че в никакъв случай не било установено, че обжалваното решение има ясно изразено отрицателно въздействие върху реални и съществуващи интереси на Френската република, те в действителност се отнасят до проблематиката, свързана с въпроса за наличието на правен интерес, въпрос, който не трябва да се смесва с понятието за обжалваем акт и който, както бе припомнено в точка 37 по-горе, не трябва да се разглежда в рамките на жалбите за отмяна, подадени от държавите членки.

42 На трето място, цитираната от Комисията съдебна практика в случая е ирелевантна.

43 Що се отнася, най-напред, до дело Нидерландия/Комисия, по което на 22 юни 2000 г. е постановено решение на Съда (C-147/96, Recueil, стр. I-4723), достатъчно е да се констатира, че причината жалбата да се обяви за недопустима се корени в обстоятелството, че спорното писмо

е имало само подготвителен характер и съответно не е можело да породи правни последици, нито пък е било насочено да породи такива. От това Съдът заключава, че посоченото писмо не представлява окончателно решение, което може да бъде предмет на жалба за отмяна (вж. точка 35 от това съдебно решение).

44 На следващо място, що се отнася до разрешението в Определение по дело Португалия/Комисия, посочено по-горе, то се основава на обстоятелството, че държавата членка жалбоподател е поискала отмяна на обжалваните решения единствено доколкото е била посочена в тях като техен адресат. Съдът обаче подчертава, че това посочване явно няма самостоятелно правно действие. Важно е да се отбележи, че в този контекст Съдът е положил грижата да припомни, че за да може акт на Комисията да бъде предмет на жалба за отмяна, той трябва да е бил насочен да породи правни последици (Решение на Съда от 27 септември 1988 г. по дело Обединено кралство/Комисия, 114/86, Recueil, стр. 5289, точка 12, Решение от 20 март 1997 г. по дело Франция/Комисия, C-57/95, Recueil, стр. I-1627, точка 7 и Решение от 6 април 2000 г. по дело Испания/Комисия, C-443/97, Recueil, стр. I-2415, точки 27 и 28), дори ако — в случай че дадена държава членка възнамерява да подаде такава жалба — тези последици не са се проявили „спрямо самата държава“ (точка 24 от съдебното решение).

45 Що се отнася до Решение на Съда от 18 юни 2002 г. по дело Германия/Комисия (C-242/00, Recueil, стр. I-5603), то се отнася до особеното положение, в което както съдържанието на обжалваното решение, така и контекстът, в който то е било прието, указват, че това решение не е имало нито за предмет, нито за последици мълчаливо да отхвърли искане на съответната държава членка (вж. точка 45 от съдебното решение). Следователно тази съдебна практика в никакъв случай не подкрепя защитаваната от Комисията позиция.

46 Същото се отнася до дело Nuove Industrie Molisane/Комисия, по което на 30 януари 2002 г. е постановено решение на Общия съд (T-212/00, Recueil, стр. II-347) и в рамките на което е отхвърлена поради липса на правен интерес жалбата, подадена от предприятието — получател на нотифицирана помощ, тоест от частноправен субект, а не от държава членка, с мотива, че споменатата помощ е обявена за съвместима с общия пазар и че освен това преценката на тази съвместимост не е засегнала интересите на посоченото предприятие.

47 Тези съображения важат и по отношение на Решение на Общия съд от 18 март 2010 г. по дело Centre de coordination Carrefour/Комисия (T-94/08, Сборник, стр. II-1015) и Решение на Общия съд по дело Forum 187/Комисия (T-189/08, Сборник, стр. II-1039), които обявяват за недопустими поради липса на правен интерес подадените от физически или юридически лица жалби.

48 С оглед на всички тези съображения и без да е необходимо произнасяне по въпроса дали преследваната от Френската република цел в рамките на настоящата жалба е отмяна на решение, което представлява прецедент в разглеждането на статута на други EPIC, настоящата жалба следва да се обяви за допустима.

По съществото на спора

49 В подкрепа на жалбата си Френската република изтъква три правни основания. Първото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, доколкото Комисията не е доказала по надлежен начин наличието на държавна помощ. С второто правно основание Френската република сочи, че Комисията допуснала правни и фактически грешки, като приела, че поради статута си на EPIC La Poste се ползва от мълчалива неограничена държавна гаранция на дълговете си. Третото правно основание е изведено от липсата на предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

Предварителни съображения

50 Член 107, параграф 1 ДФЕС гласи, че „[о]свен когато е предвидено друго в Договорите, всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с вътрешния пазар“.

51 Съгласно точка 1.2, втора алинея, четвърто тире от Известието от 2008 г. „Комисията […] приема за помощ под формата на гаранции по-благоприятните условия на финансиране, получени от предприятия, чиято правна форма изключва [откриването спрямо тях на производство по] несъстоятелност [или неплатежоспособност]“.

52 Съгласно постоянната съдебна практика квалификацията като помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС изисква всички посочени в тази разпоредба условия да са изпълнени. Първо, трябва да съществува намеса от страна на държавата или посредством държавни ресурси. Второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки. Трето, тя трябва да предоставя предимство на своя получател, поставяйки някои предприятия или някои производства в по-благоприятно положение. Четвърто, тя трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, точки 74 и 75 и Решение на Общия съд от 22 февруари 2006 г. по дело Le Levant 001 и др./Комисия, T-34/02, Recueil, стр. II-267, точка 110).

53 Първо, видно е, че изтъкнатите в подкрепа на настоящата жалба правни основания са насочени по същество да докажат, че Комисията погрешно е приела, че е налице предимство в полза на La Poste, произтичащо от мълчалива и неограничена държавна гаранция, чието съществуване също се оспорва. Тази правни основания по същество се отнасят до определяне дали е налице предимство.

54 Макар Френската република с писмената реплика да е оспорила и условието за наличието на прехвърляне на държавни ресурси, следва да се констатира, че тези доводи не представляват правно основание, с което се допълва правно основание, вече изложено изрично или имплицитно в жалбата и което се намира в тясна връзка с последното. Всъщност тези доводи се отнасят до друго условие за прилагане на член 107, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 4 март 2009 г. по дело Италия/Комисия, T-424/05, непубликувано в Сборника, точки 103—105).

55 Следователно доводът, изведен от неспазване на условието за прехвърляне на държавни ресурси, трябва да се обяви за недопустим на основание на разпоредбите на член 44, параграф 1, буква в) във връзка с член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, от които следва, че жалбата трябва да съдържа по-специално кратко изложение на посочените правни основания и че в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват на правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството (вж. Решение на Общия съд от 19 септември 2000 г. по дело Dürbeck/Комисия, T-252/97, Recueil, стр. II-3031, точка 39 и посочената съдебна практика).

56 В конкретния случай нито е установено, нито дори се твърди, че правното основание, изведено от липсата на прехвърляне на държавни ресурси, почива на правни и фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Дори да се предположи, че късното представяне на посоченото правно основание би могло да се обясни с постановяването — след подаването на жалбата — на Решение на Общия съд от 21 май 2010 г. по дело Франция и др./Комисия (T-425/04, T-444/04, T-450/04 и T-456/04, Сборник, стр. II-2099), на което Комисията се позовава в писмената си реплика, това съдебно решение не може да се

квалифицира като ново обстоятелство, което може да обоснове късното представяне на посочения довод. Всъщност решение на съда на Съюза, само потвърждаващо правно условие, което жалбоподателят принципно е познавал към момента, когато е подал своята жалба, не може да се счита за ново обстоятелство, което позволява представянето на ново правно основание (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 април 1982 г. по дело Dürbeck/Комисия, 11/81, Recueil, стр. 1251, точка 17 и Решение на Общия съд от 11 декември 1996 г. по дело Atlanta и др./ЕО, T-521/93, Recueil, стр. II-1707, точка 39).

57 По зададен във връзка с това въпрос в съдебното заседание Френската република приема, че доводите ѝ са се отнасяли единствено до условието за наличие на предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

58 Второ, що се отнася до обхвата и характера на съдебния контрол, трябва най-напред да се припомни, че понятието за държавна помощ, както е определено в Договора, има правен характер и трябва да се тълкува въз основа на обективни фактори. По тази причина съдът на Съюза по принцип трябва да упражнява цялостен контрол по въпроса дали дадена мярка влиза в приложното поле на член 107, параграф 1 ДФЕС, като отчита както конкретните обстоятелства по отнесения до него спор, така и техническия характер или сложността на направените от Комисията преценки (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 май 2000 г. по дело Франция/Ladbroke Racing и Комисия, C-83/98 P, Recueil, стр. I-3271, точка 25 и Решение на Съда от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, Сборник, стр. I-10515, точка 111).

59 На следващо място, трябва да се уточни, че законосъобразността на решение на Комисията в областта на държавните помощи трябва да се преценява с оглед на цялата информация, с която Комисията е могла да разполага към момента, в който го е приемала (Решение на Съда от 10 юли 1986 г. по дело Белгия/Комисия, 234/84, Recueil, стр. 2263, точка 16 и Решение на Съда от 14 септември 2004 г. по дело Испания/Комисия, C-276/02, Recueil, стр. I-8091, точка 31). Следователно в случая, след като понятието за държавна помощ отговаря на обективно положение, което се преценява към датата, на която Комисията взема решението си, именно направените към тази дата преценки трябва да се вземат предвид при осъществяването на съдебния контрол (Решение на Съда от 1 юли 2008 г. по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, Сборник, стр. I-4777, точка 144).

60 Общият съд счита за уместно да започне разглеждането на жалбата с анализ на второто правно основание.

По второто правно основание, изведено от фактически и правни грешки по отношение на наличието на неограничена гаранция в полза на La Poste

61 С второто си правно основание Френската република твърди, че Комисията допуснала фактически и правни грешки при разглеждането на въпроса дали е налице неограничена и мълчалива държавна гаранция в полза на La Poste. Това правно основание се разделя на четири части, изведени съответно от няколко грешки на Комисията, състоящи се в:

— това, че е приела, че във френското право съществува принцип на мълчалива държавна гаранция, произтичаща от статута на EPIC,

— определянето на последиците, които следва да се изведат от неприложимостта спрямо EPIC на общия ред на производствата по оздравяване и съдебна ликвидация,

— приравняване на условията за ангажиране на отговорността на държавата на механизъм за автоматична и неограничена гаранция на пасивите на La Poste,

— определянето на последиците от евентуално прехвърляне на задълженията за обществена услуга на прекратено EPIC.

По първата част, изведена от грешка на Комисията, поради това че е приела, че във френското право съществува мълчалива държавна гаранция, произтичаща от статута на EPIC

62 Френската република поддържа, че Комисията е допуснала грешка, като е направила извода, че във френското право съществува мълчалива и неограничена държавна гаранция, отпусната на EPIC.

63 В подкрепа на претенциите си Френската република по същество сочи, първо, че практиката на Conseil d'État изключва самия принцип за подобна гаранция, второ, че извадката от годишния доклад на Conseil d'État за 1995 г., на която се е позовала Комисията, няма общо и задължително действие, като се има предвид по-специално становище на Conseil d'État от 8 септември 2005 г., трето, че френското финансово право по принцип изключва понятието за мълчалива гаранция, и четвърто, че не съществуват мерки, които могат да защитят правата на кредиторите на EPIC, в случай че статутът на последното се промени.

64 В конкретния случай определянето дали е налице неограничена държавна гаранция предполага точен и щателен преглед на въведените от френското право механизми, в случай че EPIC като La Poste стане неплатежоспособно спрямо кредиторите.

65 В това отношение е важно е да се припомни, че в рамките на съдебните спорове относно държавни помощи Общият съд разполага с пълна свобода при преценката на фактите и на доказателствата. Освен това в този контекст въпросът дали и доколко дадена разпоредба от националното право се прилага към съответния случай зависи от фактическата преценка на съда и е подчинен на правилата за събирането на доказателства и за разпределянето на тежестта на доказване.

66 Освен това е важно да се констатира, че противно на това, което би могло да се предположи от доводите на Френската република, Комисията не е стигнала до заключението, че във френското право съществува принцип за мълчалива държавна гаранция, основавайки се главно на извадка от доклад на Conseil d'État. От обжалваното решение ясно личи, че за да установи, че е налице държавна гаранция в полза на La Poste, Комисията е разгледала по-специално въпроса дали, както поддържат френските власти, подобна гаранция се изключва във френското право (вж. съображения 120—136 от обжалваното решение). Тя извежда заключението, че законовите текстове и съдебната практика не позволяват да се потвърди, че френското право изключва възможността държавата да е гарант на EPIC по отношение на задълженията, които те са поели към трети лица.

67 Това заключение не може да се оспори.

68 На първо място, що се отнася до въпроса дали практиката на Conseil d'État изключва самия принцип на държавна гаранция в полза на публичните предприятия, от писмените изявления на страните е видно, че те по същество възразяват срещу тълкуването, което следва да се даде на практиката, установена с Решение на Conseil d'État (Пленум) от 1 април 1938 г. по дело Sociétés de l'Hôtel d'Albe (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, стр. 341).

69 От текста на това съдебно решение е видно, че Conseil d'État е отказал да уважи искането на кредитор на EPIC, отправено директно до службите на държавата, като е указал, че последната не може да бъде задължена да погаси дълговете, поети от това предприятие. Впрочем, както Комисията правилно отбелязва в съображение 123 от обжалваното решение, разглеждания по това дело случай е напълно различен от случая, в който EPIC се намира в несъстоятелност,

което единствено е относимо за проверката дали може да се задейства държавната гаранция. Обстоятелството, че съгласно това съдебно решение публичните предприятия по смисъла на френското право притежават юридическа правосубектност и финансова самостоятелност, не означава непременно, че държавата не може в краен случай да бъде гарант на посочените предприятия. При това положение Комисията е заключила, без да допуска грешка в преценката, че от съдебната практика не може да се направи извод, че е изключен самият принцип на държавна гаранция в полза на EPIC.

70 На второ място, Френската република поддържа, че Комисията погрешно се е основала на изречение от годишния доклад на Conseil d'État за 1995 г., при положение че действието и задължителната сила на посочения доклад предизвикват съмнения.

71 Тези доводи не могат да се приемат по редица причини. Най-напред и както подчертава Комисията, текстът на извадката, на която се е позовала Комисията (вж. съображение 139 от обжалваното решение), която на свой ред е част от докладна записка, изготвена през 1995 г. по повод учредяването на публично предприятие, предназначено за обслужване на финансовата подкрепа, предоставена от френската държава за оздравяването на Crédit Lyonnais, е недвусмислен. Всъщност от него е видно, че Conseil d'État ясно е указал, че „ако не е налице изрична законова разпоредба, държавната гаранция за това предприятие произтича от самата същност на публично предприятие". Освен това извадката от посочения доклад е само един от конкретните елементи, изтъкнати от Комисията, за да докаже наличието на държавна гаранция. По-специално от съображения 146 и 147 от обжалваното решение е видно, че Комисията е посочила в подкрепа на позицията си докладна записка на френския министър на икономиката, финансите и промишлеността от 22 юли 2003 г., с предмет „[о]пределяне на инструментите за мълчалива или изрична гаранция", както и приложените към нея документи. Противно на защитаваното от Френската република тълкуване, тази докладна записка явно не се отнася единствено до хипотезата, в която отговорността на френската държава може да се ангажира в качеството ѝ на акционер, по-специално на основание на действия за попълване на пасива, тъй като тя изрично се позовава в обяснителната си бележка на учредяването на публични предприятия. На последно място, становището на Conseil d'État от 8 септември 2005 г. не може да обезсили заключението, до което е стигнала Комисията. Както отчасти признава Френската република, това становище, дадено по повод на учредяването на Commission de contrôle des assurances, des mutuelles et des institutions de prévoyance (CCAMIP) [Комисия за контрол върху застраховките, осигуровките и осигурителните учреждения], макар да припомня принципа, че всяко публичноправно юридическо лице трябва да понася последиците от производствата за реализиране на отговорност, които могат да се открият срещу него, не изключва незабавно възможността за съществуването на държавна гаранция, която може да се задейства в случай на несъстоятелност на публично предприятие.

72 Трето, Френската република твърди, че считано от влизането в сила на Закон за устройството на законите за бюджета (ЗУЗБ) от 1 август 2001 г., не се допуска гаранция или поемане на дълговете на трето лице от държавата, ако законът за бюджета не го предвижда.

73 Тази позиция на може да бъде приета. Всъщност от Решение № 2001-448 DC на Conseil constitutionnel от 25 юли 2001 г. (*Recueil des décisions du Conseil constitutionnel*, стр. 99) е видно, че член 61 от ЗУЗБ „има за цел да осигури информирането на Парламента относно гаранциите, предоставени от държавата, а не да обезсили предоставените в миналото гаранции, които не са били разрешени в предвидените срокове". При липсата на пояснение относно естеството на гаранциите, посочени от Conseil constitutionnel в това решение, няма никакво основание да се заключи, че мълчаливите гаранции, покриващи съществуващите към влизането в сила на УЗЗБ задължения (тоест 1 януари 2005 г.) също са обезсилени. В това отношение в съображение 126 от обжалваното решение Комисията посочва, без да допуска грешка в преценката, че за да се

определи дали ЗУЗБ е обезсилил мълчаливата гаранция, предоставена от държавата на La Poste, следва да се вземе предвид датата, на която La Poste е започнала да се ползва от тази гаранция, а не датата на поемането на договорените от La Poste задължения.

74 Макар, както подчертава Френската република, определеният от френските власти експерт да изразява съмнения по въпроса дали съображенията на Conseil constitutionnel да изключи обезсилването на гаранциите, чието отпускане не е било предвидено от ЗУЗБ, са валидни както за мълчаливите, така и за изричните гаранции, този прочит не намира никаква стабилна подкрепа в текста на решението на Conseil constitutionnel. Впрочем Комисията основателно посочва в съображение 131 от обжалваното решение, че не е обвързана от квалификацията във френското право на разглежданата мярка като гаранция, нито дори от обстоятелството, че става въпрос за гаранция, която се урежда от ЗУЗБ.

75 На четвърто място, не е убедителен и доводът, съгласно който липсата на мерки за защита на правата на кредиторите на EPIC при промяна на статута на последните — както е в случая на преобразуването в акционерни дружества на France Télécom, Gaz de France, Électricité de France и Aéroports de Paris — представлявала показател за липсата на каквато и да било гаранция.

76 Фактът, че френската държава е решила да отпусне изрични гаранции в определени случаи не доказва, че предоставянето на мълчалива гаранция в настоящия случай е било изключено. Освен това обстоятелството, че — както е видно от много решения на Conseil constitutionnel, — правото на вземане е конституционно защитено във френското право, също както правото на собственост, не може да обезсили това заключение. Впрочем цитираната от Френската република практика на Conseil constitutionnel не е част от представените на Комисията данни и съответно от тези, с които тя е можела да разполага към момента, когато е приела обжалваното решение. От това следва, че в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 59 по-горе, практиката на Conseil constitutionnel относно защитата на правото на вземане не е част от данните, с оглед на които следва да се преценява законосъобразността на обжалваното решение.

77 Що се отнася до позоваването в писмената реплика на Френската република на доклада от изследването на Conseil d'État относно публичните предприятия, приет от Пленума на Conseil d'État на 15 октомври 2009 г. и съгласно който „самото съществуване на гаранция, предоставена от държавата на публичните предприятия, е много спорно", както и на научна статия, публикувана на 28 юни 2010 г. след посочения доклад, следва да се констатира, че тези публикации, дори да се предположи, че могат да се изтъкнат в рамките на настоящото производство, не съдържат никакво ново обстоятелство, което да е пряко релевантно за произнасяне по въпроса дали френското право принципно изключва съществуването на мълчалива държавна гаранция в полза на EPIC. Всъщност в този доклад от изследване Conseil d'État единствено излага преценки от общ характер по отношение на възможността в съдебната практика на Съюза да се открои съществуването на държавна помощ „единствено от обстоятелства, свързани със статута". Като се произнасят по въпроса дали правото в областта на конкуренцията поставя под съмнение съществуването на публични предприятия, авторите на този доклад само посочват, че следва „да се придаде относително значение на риска отношенията между държавата и нейните публични предприятия системно да попадат в обхвата на квалификацията на държавна помощ по смисъла на член 87 [ЕО]". Що се отнася до научната статия от 28 юни 2010 г., тя се отнася до дискусия, започнала след публикуването на посочения доклад от изследване във връзка с бъдещето на субектите със статут на публично предприятие, и по-специално, но не и изключително, през призмата на правото на държавните помощи. Впрочем, що се отнася по-конкретно до последния аспект, важно е да се отбележи, че изобщо не е засегнат съществен стълб от съображенията на Комисията в обжалваното решение, а именно констатацията, че спрямо субектите, които се ползват от статут на публично предприятие по смисъла на френското публично право, не може да се откриват производства по неплатежоспособност и несъстоятелност по общия ред.

78 От всички тези съображения следва, че противно на поддържаното от френските власти, Комисията не е допуснала грешка като е стигнала до заключението, че френското право не изключва възможността държавата да предостави мълчалива гаранция на EPIC. Следователно първата част от второто правно основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част, изведена от това, че Комисията е допуснала фактическа и правна грешка по отношение на последиците, които да се изведат от неприложимостта спрямо La Poste на общия режим на производствата по оздравяване и ликвидация по съдебен ред

79 Френската република счита, че противно на защитаваното от Комисията тълкуване, неприложимостта към La Poste на общия режим на производствата по оздравяване и ликвидация по съдебен ред, а именно на Закон № 85-98, който представлява само „процесуален закон“, не означава, че La Poste не може да се окаже в състояние на несъстоятелност или неплатежоспособност. Френската република подчертава, че особени производства, които изобщо не гарантират на кредиторите, че ще съберат всичките си вземания, са приложими към EPIC. По-специално Закон № 80-539 и актовете, приети за прилагането му, чиято основна цел е да уредят положенията, при които публични субекти, макар и платежоспособни, отказват да изплатят някои дългове, въвеждат режим на изпълнение, който възлага на надзорния орган правомощието да замести изпълнителните органи на публично предприятие, така че да задели в бюджета на това предприятие „необходимите кредити“, а не държавни ресурси, за да удовлетвори потенциалните кредитори. Този закон обаче изобщо не предоставя на държавата — чиято роля е сравнима с тази на упълномощено ad hoc лице — правото, а още по-малко задължението да задели държавни ресурси в полза на евентуални кредитори на публични предприятия. Това тълкуване се потвърждава както от становище № 381-088 на Conseil d'État от 25 март 2008 г., така и от френската съдебна практика по административни дела. На последно място, съществуването на програми, откроени от Комисията в съображения 174—178 от обжалваното решение, позволяващи предплащане от страна на държавата на отделни субекти, които управляват обществени услуги, не може да удостовери въвеждането на механизъм за мълчалива гаранция.

80 В това отношение Общият съд отбелязва, че между страните няма спор да се приеме, че Закон № 85-98 изключва от приложното си поле всички публични субекти, и по-специално EPIC. Всъщност съгласно член 2 от този закон, станал впоследствие член L. 620-2 от Търговския кодекс, в редакцията му в сила до 1 януари 2006 г., „[о]здравяването и ликвидацията по съдебен ред са приложими към всеки търговец, към всяко лице, вписано в регистъра на занаятите, към всеки земеделски производител и към всяко частноправно юридическо лице“. Съответстващата разпоредба в сила към датата на приемане на обжалваното решение гласи, в същия смисъл, че „[з]ащитното производство е приложимо към всяко лице, упражняващо търговска дейност или занаят, всеки земеделски производител или всяко друго физическо лице, упражняващо самостоятелна трудова дейност, включително свободна професия, за която се предвижда законов или подзаконов статут или чието звание е защитено, както и към всяко частноправно юридическо лице“. Освен това от практиката на френския Cour de cassation, на която се позовава Френската република в писмените си изявления, е видно, че от законовите текстове следва, че „имуществото, което не принадлежи на частни субекти, се управлява и отчуждава по реда и съгласно правилата, които се отнасят специално до него; че що се отнася до имуществото, което принадлежи на публични субекти, дори последните да упражняват промишлена и търговска дейност, принципът на несеквестируемост на това имущество не позволява прибягване до частноправни изпълнителни способи; че само кредиторът, в чиято полза е постановено влязло в сила съдебно решение, с което публичен субект е осъдено да заплати — дори като гаранция — парична сума, има право да приведе в изпълнение специалните правила на Закон [№ 80-539]“ (вж. Решение на Cour de cassation (първо гражданско отделение) от 21 декември 1987 г. по дело Bureau de recherches géologiques et minières (BRGM) c/y Sté Llyod continental, *Bulletin des arrêts de la Cour de cassation* I, № 348, стр. 249).

81 За сметка на това страните спорят относно последиците, които следва да се изведат от неприложимостта към EPIC на общия режим на производствата по оздравяване и ликвидация с оглед на определянето дали съществува държавна гаранция в полза на La Poste.

82 В самото начало следва да се отбележи, че съгласно обжалваното решение (вж. съображения 118 и 119) Комисията преценява, че за да се установи дали съществува гаранция за изплащането на индивидуалните вземания, е уместно след преглед на законовите текстове и националната съдебна практика (вж. първата част на второто правно основание по-горе) да се разгледа дали започнатото от кредитор на La Poste производство за уреждане на вземането му, в случай че La Poste изпадне в затруднено финансово положение, е сравнимо с производството, започнато от кредитор на предприятие, което се урежда от търговското право. Противно на това, което може да се предположи от доводите на Френската република, подходът на Комисията не е имал за цел заключението, че тъй като било освободено от прилагането на общия режим на оздравяването и ликвидацията по съдебен ред, дадено EPIC не можело да изпадне в несъстоятелност.

83 В конкретния случай Комисията стига до заключението, че кредиторите на EPIC са били в по-благоприятно положение от частните кредитори, поради това че обратно на положението при прилагане на общия режим на оздравяване и ликвидация по съдебен ред, кредиторът на публично предприятие не е застрашен от заличаване на вземането му поради започването на съдебно производство по ликвидация (вж. съображение 150 от обжалваното решение).

84 Този извод трябва да бъде подкрепен. Всъщност, както приема Френската република в жалбата, Закон № 80-539 предвижда различен механизъм от въведения с производствата по оздравяване и съдебна ликвидация по общия режим. Този закон и актовете по прилагането му въвеждат производство за събиране на вземания, чието откриване, противно на производство по ликвидация по общия режим, не води до заличаване на вземанията, а само до отлагане на изплащането им. По тази причина кредиторите на публични предприятия непременно се намират в по-благоприятно положение от това на кредиторите на лицата, към които се прилага Закон № 85-98, които в случай на недостатъчност на активите на задълженото лице могат да загубят вземането си.

85 Както е видно от описанието на приложимите към EPIC производства по силата на Закон № 80-539 (вж. по-специално съображения 23—28 от обжалваното решение), в случай на недостатъчност на активите на EPIC или заплащането на вземанията се отлага, или компетентният надзорен орган заделя ресурсите за погасяване на вземанията. От това следва, че кредиторите на публични предприятия непременно се намират в по-благоприятно положение от кредиторите на частни лица.

86 Освен това, макар, както отбелязва Френската република, което впрочем Комисията не оспорва (вж. по-специално съображение 160 от обжалваното решение), Закон № 80-539 да не предвижда изрично, че държавата е длъжна да задели държавни ресурси за изпълнение на съдебно решение на основание член 1-II от посочения закон, Комисията не допуска грешка, като поддържа, че след изчерпване на собствените средства на неплатежоспособното публично предприятие по всяка вероятност за погасяване на дълговете на публичното предприятие длъжник ще се използват държавни средства.

87 В това отношение Комисията не допуска грешка в преценката, като в съображения 174—176 от обжалваното решение се позовава на някои финансови функции и програми, за да изтъкне наличието на държавни ресурси, които евентуално могат да се мобилизират в случай на неплатежоспособност на EPIC и следователно са указание за ефективността на мълчаливата държавна гаранция в полза на последните.

88 С оглед на горепосоченото, заключенията в съображения 179 и 180 от обжалваното решение, като показатели за наличието на неограничена държавна гаранция в полза на EPIC, що се отнася до последиците, произтичащи от прилагането на Закон № 80-539, трябва да се одобрят.

По третата част, изведена от това, че Комисията е допуснала грешка, като е приравнила възможностите за ангажиране на отговорността на държавата в случай на неплатежоспособност на EPIC на механизъм за автоматична и неограничена гаранция на пасива

89 С третата част на второто правно основание Френската република изтъква, че противно на твърденията на Комисията, кредиторите на La Poste не можели, в случай че тя е неплатежоспособна, системно да ангажират отговорността на държавата. Тя оспорва по-специално заключението, че отговорността на държавата може да се ангажира автоматично единствено поради финансовото положение на публичното предприятие, което не му позволявало да изплати дълговете си. Според Френската република ангажирането на отговорността на държавата, която е поставена в зависимост от строги условия по силата на практиката на Conseil d'État, не може да се приравни на механизъм за автоматична и неограничена гаранция. В това отношение тя изтъква, че ангажирането на отговорността на държавата предполага, от една страна, че претърпените от кредитора вреди имат необичаен и специфичен характер, а от друга страна, че съществува пряка причинно-следствена връзка между действието или бездействието на държавата и претърпяната вреда.

90 В самото начало следва да се припомни, че единствено обективните констатации, водещи до заключението, че държавата би била правно обвързана да изплати вземанията на кредиторите на EPIC като разглежданото в конкретния случай, позволяват да се приеме наличието на гаранция от държавата (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 26 юни 2008 г. по дело SIC/Комисия, T-442/03, Сборник, стр. II-1161, точка 126).

91 В конкретния случай между страните няма спор, че несъмнено съществуват разлики между, от една страна, механизма на гаранция, който се състои в автоматичното и неопределено заместване на длъжник, в случай че той изпадне в невъзможност да изпълни финансовите си задължения, и от друга страна, режим на отговорност, основаващ се на правопораждащ факт, за който причинителят отговоря пряко, и предполагащ отчитане на обстоятелствата във всеки конкретен случай.

92 Що се отнася до обжалваното решение, съображенията на Комисията се основават на Решение на Conseil d'État от 18 ноември 2005 г. по дело Société fermière de Campoloro и др. (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, стр. 515), което съгласно съображение 124 от посоченото решение установява, че режимът на отговорност на държавата в производството по събиране на задължения на публични предприятия разкрива всички белези на гаранционен механизъм. Принципното съображение в това решение гласи следното:

„Като има предвид, че с тези разпоредби законодателят е искал да предостави на представителя на държавата, в случай на неизпълнение от местна власт на влязло в сила съдебно решение и след покана за доброволно изпълнение за тази цел, правомощието да замести органите на тази местна власт, за да се заделят или създадат ресурсите, така че съдебното решение да бъде изпълнено изцяло; че за тази цел той е компетентен под контрола на съда, предвид положението на органа на местна власт и императивните съображения от общ интерес, да предприеме необходимите мерки; че сред тези мерки е и възможността за продажба на имущество, притежавано от местната власт, ако то не е необходимо за правилното функциониране на обществените услуги, за които отговаря тя; че ако префектът се въздържи или пренебрегне изпълнението на правомощия, предоставени му от закона, кредиторът на органа на местната власт има право да се обърне отново към държавата при сериозно нарушение при упражняването на правомощието ѝ за надзор; че освен това, ако предвид

положението на местната власт, по специално при недостиг на активи или поради императивни съображения от общ интерес, префектът законосъобразно е отказал да предприеме някои мерки за осигуряване на пълното изпълнение на съдебното решение, вредата, която произтича от това за кредитора на местната власт, може да доведе до ангажиране на отговорността на публичната власт, ако вредата е с необичаен и специфичен характер“.

93 Съображенията на Комисията се основават и на докладна записка на Conseil d’État, изготвена през 1995 г. (съображение 139 от обжалваното решение), както и на Решение на Европейския съд по правата на човека от 26 септември 2006 г. по дело Société de gestion du port de Campoloro и Société fermière de Campoloro с/у Франция (№ 57516/00) (съображение 204 и сл. от обжалваното решение).

94 Комисията обаче не допуска грешка, като по същество стига до заключението, че в светлината на тези съдебни решения и докладна записка отговорността на държавата може да се ангажира, ако инструментът, произтичащ от прилагането на Закон № 80-539, не позволява на кредитор на EPIC, като La Poste в конкретния случай, да събере вземането си.

95 Нито един от представените от Френската република доводи не може да обезсили това заключение.

96 Първо, от практиката на Conseil d’État, припомнена в точка 92 по-горе, е видно, че кредиторът има правото да предяви иск срещу държавата в случай на груба грешка, допусната при упражняването на правомощието по надзор, и също така да ангажира отговорността на публичната власт, ако с оглед на положението на съответното публичноправно юридическо лице, по-специално при недостатъчността на активите му или поради императивни съображения от общ интерес, посоченият кредитор е претърпял необичайна и специфична вреда, произтичаща от отказа на префекта да приеме мерки, които да гарантират правата на кредитора.

97 Впрочем изходът на спора по делото относно пристанище Campoloro (Франция), виден от Решение по дело Société de gestion du port de Campoloro и Société fermière de Campoloro с/у Франция, посочено по-горе, се състои във факта, че въпреки изтъкнатите от жалбоподателя доводи държавата е пристъпила към поемане на задължението да удовлетвори кредиторите, като по този начин е затвърдила идеята, че в краен случай може да се ангажира отговорността на държавата. Както се отбелязва в съображение 208 от обжалваното решение, в горепосоченото решение Европейският съд по правата на човека приема, че е задължение на държавата да осигури удовлетворяването на кредиторите, които са понесли специална и прекомерна тежест поради неизплащането на сумите, които е трябвало да получат.

98 Второ, що се отнася до твърдението, че ангажирането на отговорността на държавата изисква доказване на пряка причинно-следствена връзка между действията на държавата и претърпените от кредиторите вреди, достатъчно е да се отбележи, че както признава Френската република, когато EPIC, на което е възложена задача за обществена услуга, не изпълнява задълженията си и бъде осъдено да ги изплати със съдебно решение, държавата служебно е оправомощена да събере необходимите средства. В случай че откаже да накара EPIC да понесе разглежданите вземания, като прибегне до всички необходими мерки, включително продажба на имущество, тя изпада в положение, което може да ангажира отговорността ѝ. Впрочем, както подчертава Комисията, изглежда изключено държавата да бъде принудена да пристъпи към продажба на цялото имущество на La Poste. Съгласно изискването за непрекъснатост на обществената услуга, което във френското право е конституционно закрепен принцип и е задължително за държавните органи при прилагането на Закон № 80-539, имуществото, необходимо на EPIC за изпълнение на задача за обществена услуга, не може да се прехвърля.

99 Трето, Френската република поддържа, че Комисията погрешно се е позовала, от една страна, на практиката на Европейския съд по правата на човека относно неизпълнението на съдебни решения, което от своя страна е довело до засягане на правото на собственост, по-специално на Решение по дело Société de gestion du port de Campoloro и Société fermière de Campoloro c/y Франция, посочено по-горе (вж. съображения 204—211 от обжалваното решение), и от друга страна, на теорията за привидността, в смисъл че кредиторите на EPIC са можели оправдано да вярват, че съществува държавна гаранция. Трябва да се констатира, че тази теория е представена единствено по съображения за изчерпателност. В този смисъл Комисията посочва в съображение 227 от обжалваното решение, че „[д]оказването [е] можело да бъде потвърдено въз основа на теорията за привидността“. Следователно доводът, изведен от това, че теорията за привидността не била приложима в хипотеза като разглежданата в случая, в която се разглежда възникването на вземания, трябва да се обяви за ирелевантен. Всъщност неправилно основание не може да бъде причина за отмяна на засегнатия от него акт, когато е посочено от съображения за изчерпателност и ако са налице други основания, достатъчни за обосноваването на акта (вж. Решение на Съда от 7 април 2011 г. по дело Гърция/Комисия, C-321/09 P, непубликувано в Сборника, точка 61 и цитираната съдебна практика).

По четвъртата част, изведена от допусната от Комисията грешка относно последиците от евентуално прехвърляне на задължения на прекратено EPIC

100 Френската република поддържа, че евентуалното запазване в сила на някои вземания, свързани със задълженията за обществена услуга на La Poste, няма връзка със статута на EPIC. Признавайки, че принципът на непрекъснатост на обществената услуга налага в случай на прекратяване на публично предприятие тази задача и имуществото, което служи за изпълнението ѝ, да бъдат прехвърлени, тя счита, че няма пречка едно EPIC да бъде прекратено, стига задачите за обществена услуга, които изпълнява, да могат да бъдат продължени.

101 Трябва да се отбележи, че доводите на Френската република, които не могат да обезсилят заключението, че Комисията е можела основателно да направи извод за наличието на неограничена държавна гаранция само на основание на констатациите, направени в рамките на първите три части на настоящото правно основание, трябва да се обявят за ирелевантни (вж. съдебната практика, посочена в точка 99 по-горе).

102 При всички положения Френската република изрично признава, че принципът на непрекъснатост на обществената услуга налага в случай на прекратяване на публичното предприятие, изпълняващо задача за обществена услуга (какъвто е случая на La Poste), тази задача и имуществото за изпълнението ѝ, и следователно свързаните с нея права и задължения, да се прехвърлят. Прехвърлянето на свързаните със задача за обществена услуга права и задължения обаче налага по принцип, и както следва от констатациите, направени от Комисията, едновременното прехвърляне на правата и задълженията на предприятието, натоварено с изпълнението на посочената задача.

103 От всички тези съображения следва, че второто правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По третото правно основание, изведено от нарушение на понятието за предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС

104 Изтъкнатото от Френската република трето правно основание се разделя на две части.

По първата част, изведена от това, че Комисията погрешно заключила, че наличието на държавна гаранция, ако се приеме за установено, поражда предимство в полза на La Poste

105 С първата част Френската република счита, че дори да се приеме, че наличието на неограничена гаранция в полза на EPIC е установено, не е доказано, че тя поражда предимство в полза на La Poste. Тя изтъква по същество, че обстоятелството, че се приема, че е налице гаранция и следователно предимство в полза на La Poste, е било възприето въз основа на анализите на агенциите за кредитен рейтинг, които пряко отразяват позициите на Комисията относно други EPIC, както и препоръката на Комисията, отправена до френските власти на 4 октомври 2006 г. (вж. точка 10 по-горе). В този смисъл Комисията направила заключение, че е налице предимство, предоставено на La Poste, въз основа на съображения, които изцяло „се въртят в кръг“.

106 Трябва да се приеме, че отпускането на гаранция при условия, които не съответстват на пазарните, като неограничена гаранция, отпускана безвъзмездно, по общо правило може да предостави предимство на лицето, което се ползва от нея, в смисъл че тя води до подобряване на финансовото положение на получателя чрез облекчаване на тежестите, които обичайно натоварват неговия бюджет. В отговор на поставен в съдебното заседание въпрос Френската република се съгласява, че в съответствие с известието от 2008 г. може да се приеме, че когато поради своя статут предприятие се окаже освободено от производство по обявяване в несъстоятелност или от аналогично производство, това предприятие може да получи по-изгодни условия на кредитиране и следователно да се ползва от предимство по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС.

107 В това отношение следва да се припомни, че както е видно от установената съдебна практика, понятието за помощ е по-общо от това за субсидия, тъй като включва не само положителните престации като самите субсидии, но и други видове намеса, които под различна форма облекчават тежестите, обичайно натоварващи бюджета на едно предприятие, и които, без да са субсидии в строгия смисъл на думата, имат същото естество и последици (вж. Решение на Съда от 8 май 2003 г. по дело Италия и SIM 2 Multimedia/Комисия, C-328/99 и C-399/00, Recueil, стр. I-4035, точка 35 и Решение на Съда от 15 юни 2006 г. по дело Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 и C-41/05, Recueil, стр. I-5293, точка 29 и цитираната съдебна практика). За да се прецени дали дадена държавна мярка представлява държавна помощ, съгласно постоянната съдебна практика следва да се определи дали предприятието бенефициер получава икономическо предимство, което не би получило при нормални пазарни условия (вж. Решение на Съда от 11 юли 1996 г. по дело SFEI и др., C-39/94, Recueil, стр. I-3547, точка 60 и Решение по дело Комисия/Нидерландия, посочено по-горе, точка 87 и цитираната съдебна практика).

108 Впрочем неограничената държавна гаранция позволява по-конкретно на своя бенефициер да получи по-изгодни условия на кредитиране от тези, които би получил единствено въз основа на заслугите си, и съответно му позволява да намали натиска, който обременява бюджета му.

109 Отбелязва се, че Комисията се е позовала на позициите на агенциите за кредитен рейтинг, и по-специално на най-значимите измежду тях, единствено с оглед да установи, че La Poste се е ползвала от по-изгодни условия на кредитиране и следователно от финансово предимство. В това отношение Комисията подчертава, че доколкото Fitch и Standard & Poor's са две авторитетни агенции за кредитен рейтинг и доколкото е установено, че пазарът отчита техния рейтинг при оценяването какъв кредит да бъде отпуснат на дадено предприятие, определянето от тези агенции (от едната, от другата или и от двете) на кредитен рейтинг, по-висок от рейтинг, който би бил определен при липсата на гаранция, може да доведе до предимство за La Poste, което тя не би получила при обичайни пазарни условия.

110 Следователно Френската република погрешно сочи, че съображенията на Комисията „са се въртели в кръг“. Посочването на методите за определяне на кредитния рейтинг, използвани от признати агенции, е било направено единствено с цел да потвърди, че държавната гаранция в

полза EPIC е можела да породи предимство в тяхна полза посредством по-изгодни условия за кредитиране (вж. по-специално съображение 257 от обжалваното решение), а не да установи, че подобна гаранция съществува.

111 При всички положения твърдението, че тези позиции отразявали единствено обявеното от Комисията, не е подкрепено от фактическа страна. Френската република по-специално не доказва, че обстоятелството, че агенциите за кредитен рейтинг са отчели държавна гаранция, произтича от Решение 2005/145/ЕО на Комисията от 16 декември 2003 година относно държавните помощи, предоставени от Франция на EDF и на сектора на електроенергийната и газовата промишленост (ОВ L 49, 2005 г., стр. 9). Обстоятелството, че документите, изхождащи от агенциите за кредитен рейтинг, на които се е позовава Комисията, са изготвени след това решение, само по себе си не е достатъчно, за да докаже, че причината, поради която агенциите са отчели държавните гаранции, непременно е била приемането на посоченото решение. В това отношение Комисията не може да бъде упрекната, че при приемането на обжалваното решение се е позовала по-скоро на документи, датиращи от същия период, отколкото на изготвени доста по-рано доклади.

112 Следователно първата част от третото правно основание не е основателна.

По втората част, изведена от това, че Комисията погрешно заключила, че твърдяната държавна гаранция е можела да предостави предимство на La Poste поради положителното влияние, което оказвала върху финансовия ѝ рейтинг

113 С втората част Френската република поддържа, че Комисията погрешно е заключила, че е налице предимство поради положителното влияние, което гаранцията е можела да окаже върху рейтинга. На първо място, тя подчертава, че Комисията пренебрегва факта, че рейтингът, от който се ползва La Poste, произтича от отчитането от агенциите за кредитен рейтинг на цялостната подкрепа на държавата, което налага отчитането на множество елементи, а не само наличието на гаранция. На второ място, тя посочва, че дори да не е налице подобна гаранция, рейтингът на La Poste, определян от агенциите за кредитен рейтинг, които са особено чувствителни към обстоятелството, че това предприятие се притежава от държавата, би останал непроменен. По подобие на тези агенции Комисията не извършвала ясно разграничение между елементите от обхвата на статута на La Poste и елементите, които произтичат от собствеността върху нейния капитал.

114 Доводите на Френската република не могат да бъдат приети.

115 Най-напред следва да се отбележи, че Комисията не отрича, че освен държавната гаранция, от която евентуално може да се ползва предприятие, финансовият рейтинг отчита съвкупността от параметри, удостоверяващи подкрепата, която може да се очаква от държавата (вж. съображение 280 от обжалваното решение).

116 На следващо място, Френската република не успява да обезсили констатацията, направена въз основа на изготвени от агенциите за кредитен рейтинг методологически документи, че агенциите за кредитен рейтинг по принцип са чувствителни към правния статут на субектите, чийто рейтинг определят, в конкретния случай към факта, че субектът имал статут на EPIC.

117 С оглед на гореизложеното третото правно основание следва да бъде отхвърлено.

По първото правно основание, изведено от грешка при прилагане на правото, тъй като Комисията не установила надлежно дали е налице държавна помощ

118 Френската република поддържа, че Комисията не се е съобразила нито с тежестта на доказване, нито с надлежната степен на доказване, от която е обвързана в областта на държавните помощи. В нарушение по-специално на утвърдени от съдебната практика принципи Комисията основала анализа си на множество отрицателни презумпции, догадки и умозрения и следователно пропуснала позитивно да докаже наличието на помощ в полза на La Poste. Това било така както в рамките на доказването, че е налице мълчалива гаранция на френската държава в полза на La Poste (вж. съображения 129, 134, 136, 152, 154, 160, 161, 165, 169, 179, 195, 202 и 251), така и в рамките на анализа дали е налице предимство, и то при разглеждането — както изисква съдебната практика — именно на последиците на спорната мярка. В това отношение не било достатъчно да се докаже, че посочената мярка „може“ да породи предимство, за да се квалифицира като държавна помощ и особено като съществуваща помощ. На последно място, в писмената реплика Френската република изтъква, че Комисията е пропуснала да представи доказателства, че твърдяното предимство, от което се е ползвала La Poste, произтичало от прехвърляне на държавни ресурси.

119 От съдебната практика следва, че Комисията не може да предполага, че дадено предприятие се е ползвало от предимство, представляващо държавна помощ, като се основава само на отрицателна презумпция, опираща се на липсата на информация, която позволява да се направи обратното заключение, при липсата на други данни, от естество да установят със сигурност съществуването на такова предимство. С оглед на това Комисията е длъжна най-малкото да се увери, че сведенията, с които разполага, макар да са откъслечни и непълни, представляват достатъчна основа, за да се направи заключение, че дадено предприятие се е възползвало от предимство, представляващо държавна помощ (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 септември 2009 г. по дело Комисия/MTU Friedrichshafen, C-520/07 P, Сборник, стр. I-8555, точка 56).

120 В това отношение естеството на доказателствата, които Комисията трябва да представи, е в голяма степен зависимо от предвидената държавна мярка. Що се отнася по-специално до доказателството, че е налице мълчалива държавна гаранция, то може да се изведе от съвкупност от непротиворечиви данни с определена степен на надеждност и съгласуваност, получени по-специално чрез тълкуване на относимите разпоредби на националното право, и по-конкретно това доказателство може да се изведе от правните последици, произтичащи от правния статут на предприятието получател. В това отношение с оглед да се докаже, че дадена държава е отпуснала на предприятие с особен статут мълчалива финансова гаранция, която по принцип не е изрично предвидена в национален закон, за относими доказателства могат да се считат докладни записки и тълкувателни циркулярни писма.

121 В конкретния случай от съображенията, развити в рамките на анализа на второто правно основание, е видно, че Комисията е разгледала положително дали е налице неограничена държавна гаранция в полза на La Poste. Тя е взела предвид множество съвпадащи елементи, които образуват достатъчна основа, за да се докаже, че поради статута си на EPIC La Poste се е ползвала от мълчалива и неограничена държавна гаранция. Тези обективни белези са изведени, първо, от обективния факт, че към La Poste не се прилага общият режим на оздравяване и ликвидация на изпаднали в затруднение предприятия (съображение 117 от обжалваното решение), второ, че Закон № 80-539, който се прилага спрямо La Poste, не поражда същите последици като производство по ликвидация по общия ред и поставя кредиторите на EPIC в много по-благоприятно положение от това на кредиторите на частни лица (съображения 148—180 от обжалваното решение), и трето, при условията на евентуалност, че „в малко вероятния случай, при който определеното в закон [№ 80-539] производство не позволи

вземането на кредитора да бъде изплатено“ (съображение 184 от обжалваното решение), последният може освен това да бъде удовлетворен, като ангажира отговорността на държавата (съображения 185—222 от обжалваното решение).

122 Обстоятелството, че Комисията е счела за уместно в отговор на доводите, изтъкнати от френските власти в хода на административното производство, да докаже, че нищо във френското право не изключва наличието на мълчалива държавна гаранция в полза на EPIC (вж. съображения 120—138 от обжалваното решение), представлява само отправна точка на съждението, което тя ясно е изложила в съображения 116—255 от обжалваното решение. При това положение не може да се поддържа, че за да докаже това, Комисията се е основала единствено на отрицателни презумпции и умозрения. Както бе посочено в точка 71 по-горе, Комисията изрично се е позовала на докладна записка на Conseil d'État от 1995 г. (съображение 139 от обжалваното решение), както и на докладна записка на френския министър на икономиката, финансите и промишлеността от 22 юли 2003 г. (съображения 146 и 147 от обжалваното решение) — записки, чийто текст не съдържа никаква двусмисленост.

123 Също така Комисията е представила достатъчно доказателства, за да установи, че тази гаранция представлява предимство. Що се отнася до доказването на действителните последици на спорната мярка, от съдебната практика е видно, че Комисията не е длъжна да го направи по отношение на вече предоставени помощи (вж. Решение на Съда от 1 юни 2006 г. по дело P & O European Ferries (Vizcaya) и Diputación Foral de Vizcaya/Комисия, C-442/03 P и C-471/03 P, Recueil, стр. I-4845, точка 110 и цитираната съдебна практика). В това отношение не следва да се извършва каквото и да било разграничение между съществуващи и незаконосъобразни помощи.

124 Освен това действителният ефект на предимството, което предоставя държавната гаранция, може да се презумира. Подобна гаранция предоставя на заемополучателя възможността да се ползва от по-ниски лихвени проценти или да представи обезпечение с по-ниска стойност. В този смисъл от съдебната практика е видно, че дори предимство, което е предоставено чрез потенциална допълнителна тежест за държавата, може да представлява държавна помощ (Решение на Съда от 1 декември 1998 г. по дело Ecotrade, C-200/97, Recueil, стр. I-7907, точка 43 и Решение на Общия съд от 13 юни 2000 г. по дело EPAC/Комисия, T-204/97 и T-270/97, Recueil, стр. II-2267, точка 80). Такъв най-често е случаят на гаранциите, които по принцип са свързани със заем или с друго финансово задължение, което се договаря между заемополучателя и заемодателя.

125 Поради това първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

126 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

127 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Френската република е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Френската република да заплати съдебните разноски.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 септември 2012 година.

Подписи